

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/32/2021
Identifikačné číslo spisu:	1212205696
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1212205696.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky G.. X. O., narodenej X. Y. XXXX, W., Q.Š. X, zastúpenej Advokátskou kanceláriou ŠČURY, s. r. o., Čadca, M. R. Štefánika 2618, IČO: 47 258 055, proti G.. U. O., narodenému X. P. XXXX, W., O. X, zastúpenému advokátom JUDr. Pavlom Polakovičom, Bratislava, Detvianska 14, o určenie výživného na rozvedenú manželku, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 61P/34/2012, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. septembra 2020 sp. zn. 20CoP/21/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. marca 2018 č. k. 61P/34/2012-570 zamietol návrh navrhovateľky a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Vec právne posúdil podľa § 72 ods. 1 až 3, § 75 ods. 2 Zákona o rodine. Vychádzal zo zistení, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 7. februára 2005 č. k. 25C/113/99-469, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 9. februára 2007 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. septembra 2006 č. k. 3Co/202/2005-578 a opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. februára 2007 č. k. 3Co/202/2005-644 (čo do opravy odôvodnenia rozsudku), bolo rozvedené manželstvo účastníkov tohto konania. Zároveň súd na čas po rozvode manželstva zveril vtedy maloletého syna Mareka do výchovy a opatery otca a matke uložil povinnosť platiť na výživu maloletého sumu 1 800 Sk mesačne vopred. Navrhovateľka je od roku 2003 jedným z dvoch konateľov obchodnej spoločnosti TOPTREND s.r.o., za obdobie rokov 2005 až 2014 jej nebola vyplatená žiadna odmena z titulu výkonu funkcie konateľa. Od marca 2008 bola navrhovateľka dlhodobo práceneschopná a na základe rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 14. decembra 2009 bola uznaná za invalidnú, s poklesom schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 60 %. Od 26. mája 2017 bol Sociálnou poisťovňou prehodnotený jej pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 80 %. Invalidný dôchodok jej bol vyplácaný v roku 2018 vo výške 276,10 eura. Z invalidného dôchodku sú jej vykonávané exekučné zrážky na úhradu dlhov. V období od 1. júna 2010 do 31. decembra 2013 bola

poberateľkou dávky v hmotnej núdzi vo výške 38,84 eura, následne už o vyplácanie tejto dávky nepožiadala.

1.1. V rámci výpovede pred súdom prvej inštancie navrhovateľka okrem iného uviedla, že od roku 2003 pôsobí ako konateľka obchodnej spoločnosti, avšak bez odmeny. Cez túto spoločnosť pracovala pre jednu cestovnú kanceláriu. V rokoch 2006-2007 mala nepravidelné príjmy z príležitostných prekladov. Tejto činnosti sa však už nedokáže venovať kvôli svojmu zdravotnému stavu. Býva v 4-izbovom družstevnom byte v W., náklady spojené s užívaním bytu sú 151,38 eura mesačne, za energie platí 20 eur mesačne. Na lieky dopláca 20 až 30 eur. Chalupa s pozemkom v obci X. M., okres T., ktorú nadobudla darovacou zmluvou, je neobývatel'ná a navyše zaťažená záložným právom. Iný majetok nevlastní. Bývalý manžel odišiel v roku 1998 zo spoločnej domácnosti bez toho, aby jej nechal nejaké financie, preto bola nútená požičať si veľký obnos peňazí (viac ako 1 000 000 Sk) na zachovanie životnej úrovne pre seba a deti, ktoré musí vrátiť. Jej zdravotný stav si vyžaduje špeciálny diétny režim, mala by užívať drahšie lieky, vitamínové a minerálne doplnky, absolvovať rehabilitácie, liečenia v kúpeľoch aj pobyty pri mori, čo si však nemôže dovoliť.

1.2. Súd prvej inštancie poukázal na to, že príspevok na výživu možno priznať iba odo dňa podania návrhu. Navrhovateľka podala návrh dňa 20. marca 2012, pričom rozvod manželstva nadobudol právoplatnosť dňa 9. februára 2007, teda návrh bol podaný po uplynutí piatich rokov od právoplatnosti rozhodnutia o rozvode manželstva. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že súdna prax nie je jednotná pri výklade a aplikácii ustanovenia § 72 Zákona o rodine, a priklonil sa k výkladu miernejšiemu pre navrhovateľku, že je možné priznať príspevok na výživu rozvedeného manžela aj po uplynutí piatich rokov za predpokladu, že sú splnené podmienky stanovené zákonom. Zdôraznil, že kým pre príspevok pre rozvedeného manžela po dobu piatich rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o rozvode zákon vyžaduje „len“ neschopnosť živiť sa, po uplynutí tejto doby sa už vyžadujú objektívne dôvody, pre ktoré nie je rozvedený manžel schopný sa živiť, pričom pokiaľ by mal byť dôvodom dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav oprávneného, zákon uvádza ako podmienku nevyhnutnosť sústavnej opatery, ktorá nie je v prípade navrhovateľky splnená. Dôvodom predĺženia doby poskytovania príspevku nemôže byť pretrvávajúca invalidita navrhovateľky a jej neschopnosť vykonávať akékoľvek sústavné zamestnanie, pretože neschopnosť sám sa živiť je základným dôvodom pre vznik nároku na tento príspevok podľa § 72 ods. 1 Zákona o rodine, avšak podkladom pre výnimočné rozhodnutie o predĺžení nároku na tento príspevok podľa § 72 ods. 3 Zákona o rodine (resp. o priznaní príspevku po uplynutí tejto lehoty) musí byť kvalifikovaný dôvod na strane navrhovateľky, pričom pomery oprávnenej osoby sa vzhľadom na výnimočnosť predĺženia zákonom stanovenej 5-ročnej doby posudzujú podľa § 72 ods. 3 Zákona o rodine prísnejšie ako pri určení príspevku podľa § 72 ods. 1 Zákona o rodine.

1.3. Výpočet dôvodov predĺženia doby poskytovania príspevku nad päť rokov od rozvodu je demonštratívny, teda je možné predĺžiť túto dobu aj z iného dôvodu, avšak akýkoľvek v zákone neuvedený dôvod predĺženia by mal byť rovnako závažný ako tie dôvody, ktoré sú v zákone príkladmo uvedené. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že navrhovateľka žiadny takýto dôvod neuviedla. Jej neschopnosť vykonávať sústavné zamestnanie je kompenzovaná invalidným dôchodkom vo výške 276,10 eura mesačne, čo je porovnateľné s minimálnym starobným dôchodkom, okrem toho je stále vedená ako konateľka v spoločnosti TOPTREND s.r.o. (ak navrhovateľka argumentuje, že spoločnosť nemá žiadne zisky a zo svojej činnosti nemá žiadny príjem, vyvstáva otázka, prečo sa navrhovateľka funkcie konateľa nevzdala) a vlastní nehnuteľnosť - chalupu v katastrálnom území X. M., ktorej predajom, prípadne prenájomom by získala finančné prostriedky. Nakoľko navrhovateľka nepreukázala žiadny objektívny dôvod, pre ktorý by nebola schopná sa sama živiť, súd prvej inštancie návrh zamietol a vzhľadom na tento záver boli irelevantné majetkové pomery bývalého manžela, na ktoré neustále poukazovala. Súd prvej inštancie na záver doplnil, že výživné, ktoré požadovala navrhovateľka, by bolo v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko si navrhovateľka dlhodobo neplnila vyživovaciu povinnosť k deťom, ktoré boli po rozvode manželstva zverené do starostlivosti otca.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie navrhovateľky rozsudkom z 30. septembra 2020 č. k. 20CoP/21/2019-788 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že za situácie, keď účastník konania (navrhovateľka) disponuje s rozsudkom o rozvode s vyznačenou právoplatnosťou dňa 19. marca 2007 (ktorá bola vyznačená dňa 7. mája 2007), je potrebné prikloniť sa k tomuto dátumu právoplatnosti,

nakolko účastník nemal mať prečo pochybnosť o tom, či je doložka právoplatnosti skutočne vyznačená správne. Vychádzajúc z dátumu právoplatnosti 19. marca 2007, ako to žiadala navrhovateľka, dospel k záveru, že aj keď bol návrh podaný presne posledný deň 5-ročnej doby, nebolo reálne možné príspevok priznať. Navyše návrh bol odoslaný faxom pol hodinu pred uplynutím posledného dňa doby, na ktorú je možné priznať príspevok, teda súd sa reálne ani nemohol návrhom v tejto 5-ročnej dobe zaoberať. Odvolací súd mal za to, že takto uplatnený nárok na príspevok na rozvedenú manželku je zjavným zneužitím práva, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. Navrhovateľke nič nebránilo, aby podala návrh na priznanie príspevku skôr. Odvolací súd vyslovil názor, že podľa § 72 ods. 3 Zákona o rodine je možné predĺžiť dobu poskytovania príspevku len vtedy, ak rozvedenému manželovi bol príspevok priznaný. Predĺžiť možno len lehotu (dobu), ktorá trvá, preto uplynutím doby 5 rokov od rozvodu manželstva právo na príspevok zanikne, pokiaľ pred zánikom práva nedošlo k predĺženiu tejto doby z objektívnych dôvodov uvedených v § 72 ods. 3 Zákona o rodine. Navyše z obsahu návrhu vyplýva, že navrhovateľka podala návrh na priznanie príspevku na rozvedenú manželku a nie návrh na predĺženie doby poberania príspevku v zmysle § 72 ods. 3 Zákona o rodine.

2.1. Napriek uvedenému právnomu názoru odvolací súd ďalej konštatoval, že aj keby prijal výklad § 72 ods. 3 Zákona o rodine v tom smere, že je možné priznať príspevok na dobu dlhšiu ako päť rokov aj v prípade, ak navrhovateľ nemal priznaný príspevok na výživu rozvedeného manžela počas tejto doby, tak v danej veci na základe výsledkov vykonaného dokazovania je záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti takéhoto nároku správny a odvolací súd sa v tomto smere stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal všetko potrebné dokazovanie a správne postupoval, keď ďalšie dokazovanie ohľadom majetku bývalého manžela nevykonal, nakolko to bolo pre rozhodnutie vo veci nepodstatné. Aj keby boli majetkové pomery bývalého manžela nadštandardné, neznamenaloby to dôvodnosť prispievania na výživu navrhovateľky, nakolko v danom prípade na strane navrhovateľky nie sú splnené podmienky k priznaniu príspevku na dobu dlhšiu ako päť rokov. Pre priznanie príspevku na výživu rozvedeného manžela po uplynutí piatich rokov od právoplatnosti rozvodu manželstva musí byť daná výnimočnosť prípadu, ktorá v danej veci nie je. Správne súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ by mal byť dôvodom na predĺženie lehoty na poskytovanie príspevku na výživu rozvedeného manžela nepriaznivý zdravotný stav, zákon uvádza ako podmienku nevyhnutnosť sústavnej opatery, ktorá v prípade navrhovateľky nie je splnená. Dôvodom na predĺženie lehoty nie je ani skutočnosť, že navrhovateľka vedie množstvo súdnych sporov s bývalým manželom, ako argumentovala pred odvolacím súdom. Správne súd prvej inštancie poukázal na to, že sama navrhovateľka má majetok, ktorý môže zhodnotiť, a že je spoločníkom a konateľom obchodnej spoločnosti, čo taktiež má vplyv na jej pomery a možnosť sa živiť.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie navrhovateľka (ďalej aj „dovolateľka“) z dôvodov podľa § 420 písm. b), c), f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zmenil tak, že jej návrhu vyhovie, prípadne aby rozsudky zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Dovolateľka uviedla, že za nevyriešenú otázku považuje rozsah dostatočnosti skúmania podmienok určenia výživného na rozvedenú manželku vo vzťahu k predloženým dôkazom negujúcim založenie dôvodov pre zamietajúce rozhodnutie. Odvolací súd nesprávne posúdil podstatné dôkazy, keď ona predložila dôkazy o príjme, poberaní dávok v hmotnej núdzi, zdravotnom stave, invalidite a celkovej strate schopnosti pracovať, o majetkových pomeroch, o nepravdivosti tvrdení odporcu o neplnení si jej vyživovacej povinnosti k deťom, o konaní proti dobrým mravom odporcu a jeho súčasnej manželky, o dlhoročnom priebežnom týraní navrhovateľky bývalým manželom (čo označila ako dôvod, pre ktorý podanie vo veci uskutočnila až 19. marca 2012 a nie skôr). Súd podľa dovolateľky nesprávne posúdil zákonnú možnosť rozhodnutia o určení príspevku na výživu rozvedeného manžela od posledného dňa päťročnej lehoty od právoplatnosti rozhodnutia o rozvode a súčasne o predĺžení tejto doby.

3.2. Ďalej dovolateľka zdôraznila, že za nevyriešenú otázku považuje skutkový stav, keď v konaní bolo preukázané, že návrh podala v päťročnej lehote od právoplatnosti rozsudku o rozvode, odvolací súd túto skutočnosť aj potvrdil, ale následne rozhodnutie oprel o svoj právny názor, ktorý tak ako ho súd formuloval, v zákone uvedený nie je, pričom takáto právna otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

3.3. K vadám podľa § 420 CSP dovolateľka uviedla, že súdy jej neumožnili vyjadriť sa k nej tvrdným skutočnostiam, a to aj súd odvolací, ktorý pripustil len jej výpoveď na pojednávaní v súvislosti s procesnými otázkami a napriek jej požiadavke jej neumožnil uviesť nové skutkové tvrdenia, predkladať nové dôkazné návrhy. Namietala rozporuplnosť, protirečivosť, nepredvídateľnosť, zmätočnosť, nepreskúmateľnosť, prekvapivosť rozhodnutia súdu, keď odvolací súd v rozpore s § 121 ods. 5 CSP založil svoje rozhodnutie na tom, že návrhu na určenie príspevku na rozvedenú manželku už nemožno vyhovieť, aj keď bol návrh podaný v posledný deň päťročnej doby od právoplatnosti rozsudku o rozvoze. Ak by sa súdy správne vysporiadali s tým, že táto lehota ostala zachovaná, museli by ďalej skúmať všetky okolnosti, ktoré by mali skúmať pri takomto type konaní. Okrem toho odvolací súd svoje rozhodnutie založil na novom právnom názore bez toho, aby ju s týmto názorom vopred oboznámil a umožnil jej tak reálne uplatniť svoje námietky.

3.4. To platí podľa dovolateľky aj pre tvrdenie odvolacieho súdu, že podala návrh na priznanie príspevku na rozvedenú manželku a nie návrh na predĺženie doby poberania príspevku. Z platnej právnej úpravy podľa nej nebolo možné zistiť, že by pre nárok na určenie príspevku na rozvedenú manželku a jeho určenie na dobu dlhšiu ako päť rokov zákon vyžadoval dve samostatné podania a dve samostatné konania. Z jej podania logicky vyplývalo, že žiada o určenie príspevku na výživu na rozvedenej manželke a súčasne aj o jeho určenie na obdobie dlhšie ako päť rokov od právoplatnosti rozvodu. Súd neoprel svoj právny názor o žiadnu právnu normu, ktorá by vyžadovala dve samostatné podania. Odvolací súd podľa dovolateľky porušil jej základné právo na spravodlivý súdny proces, keď skutočnosť, že uplatnila svoje práva v konaní o určenie výživného na rozvedenú manželku, označil ako zjavné zneužitie práva, ktoré nemôže požívať právnu ochranu.

3.5. Dovolaťka ďalej uviedla, že v období od 17. marca 2014 do 18. septembra 2018 v pozícii vedľajšieho účastníka konania a neskôr intervenienta na strane odporcu (bývalého manžela navrhovateľky) vystupovala jeho súčasná manželka M. O.. Nemožno o nej uvažovať ako o splnomocnenej zástupkyňu odporcu (bývalého manžela navrhovateľky), keď súdny spis neobsahuje jej splnomocnenie odporcom na celé konanie, iba splnomocnenie na jednotlivý konkrétny úkon - nahliadnutie do spisu. Podľa dovolateľky v konaní vznikol dojem, že táto osoba koná sama za seba, súčasne zastupuje odporcu a navyše deklaruje, ako vníma skutočnosti svojimi zmyslami z pozície svedka, keďže je partnerkou/manželkou odporcu a žijú v spoločnej domácnosti.

3.6. Konajúce súdy podľa dovolateľky ignorovali nutnosť hľadania materiálnej pravdy v konaniach podľa Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“). Súd prvej inštancie sa priklonil k výkladu „miernejšiemu“ pre navrhovateľku, avšak konštatoval nepreukázanie kvalifikovaného dôvodu na jej strane pre predĺženie doby prispievania výživného, a to napriek skutočnosti, že tieto kvalifikované dôvody boli nielen dané, ale ich aj v konaní preukázala. Odvolací súd tento stav svojim prekvapivým rozhodnutím potvrdil, pričom sa nevysporiadal s radom skutočností, dôkazov a s jej argumentmi v odvolaní. Podľa dovolateľky súdu muselo byť známe z jeho činnosti ako aj z konania pred súdom prvej inštancie, že jej bola vylamovaná a vykrádaná poštová schránka a z toho dôvodu si zriadila P.O.Box. Súd navrhovateľke a jej právnenému zástupcovi aj po zriadení P.O.Boxu a výslovnej výhrade doručovania určením si adresy na doručenie zásielky na určenú adresu nedoručoval, zásielky súdu boli opakovane doručované na nesprávnu adresu.

3.7. K tomu, že je konateľkou firmy, dovolateľka uviedla, že súd neuvažoval o skutkovom stave, keďže ona je od 3. marca 2008 práceneschopná a jej konateľstvo vo firme neprichádza do úvahy tiež z dôvodu, že firma je od roku 2010 v útlme, činnosť nevykazuje. Súd sa nijako nevysporiadal s jej tvrdením, že s nehnuteľnosťami písanými na jej meno nemohla žiadnym spôsobom nakladať a ani nemohla z nich mať žiaden úžitok z dôvodu ich zaťaženia záložným veriteľom a exekútorom. Takisto sa súd nevysporiadal s jej dôvodmi ozrejmujuúcimi jej majetkové pomery. Absencia jej výsluchu k týmto skutočnostiam je zásadným zásahom do práva na spravodlivý proces. Súdy sa podľa nej nedokázali vysporiadať so skutočnosťou, že po rozvoze sa jej stav dramaticky zhoršil z dôvodov konania proti dobrým mravom voči nej zo strany jej bývalého manžela a jeho súčasnej manželky, teda s tým, že za súčasný stav navrhovateľky je priamo zodpovedný jej bývalý manžel. Nevysporiadali sa ani s jej zdravotným postihnutím a jej minimálnym príjmom. Súdy nevyvodili kauzálnu súvislosť neskôr vzniknutej neschopnosti navrhovateľky samostatne sa živiť s jej osobným stavom vyvolaným manželstvom a následným konaním jej bývalého manžela voči nej proti dobrým mravom. Tvrdenie súdu, že si dlhodobo neplnila vyživovaciu povinnosť k deťom, je podľa nej v extrémnom nesúlade s tým, čo vyšlo v konaní

najavo a nerešpektuje rozhodnutie trestného senátu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27. septembra 2016. Na základe záverov trestných konaní bolo jednoznačne deklarované, že navrhovateľka sa nedopustila trestného činu zanedbania povinnej výživy.

4. Bývalý manžel navrhovateľky v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhovateľky navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol. Tvrdenia navrhovateľky uvedené v dovolaní označil ako nepravdivé a zmätočné. Navrhovateľka pracovala pre spoločnosť M.K.M. spol. s r.o., kde každý rok mala príjem niekoľko stotisíc korún. Je konateľkou spoločnosti TOP TREND s.r.o., ktorá sa zaoberala cestovným ruchom, vlastní nehnuteľnosti v kat. úz. T., podľa jej vyjadrenia dostala od spoločníka predmetnej spoločnosti niekoľko tisíc eur, za čo mala zaťažiť nehnuteľnosti, užíva štvorizbový byt v W.-F., ktorý asi prenajíma. Nikdy nebola obeťou fyzického, psychického, sexuálneho ani sociálneho týrania. Naopak, on má v spojení s psychickým nátlakom navrhovateľky vážne zdravotné problémy, kvôli ktorým sa stal invalidným dôchodcom. Pokiaľ ide o jeho zastupovanie v tomto konaní M. O., spolu s ňou chodil na pojednávania a jednoznačne uviedol, že M. O. ho zastupuje. V rozvodovom konaní bol vypracovaný znalecký posudok, z ktorého je zrejmé, že navrhovateľka už v čase rozvodu trpela psychickou chorobou. V tejto súvislosti navrhovateľka podáva neustále množstvo žalôb na súdy voči rôznym osobám a ako uviedol znalec, takto má zabezpečenú činnosť, ktorá ju každodenne vyťažuje.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania, v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľky nie je prípustné a je potrebné ho odmietnuť.

6. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je potrebné uviesť, že pre prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda nie skutková otázka). Zo

zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

11. Navrhovateľka v dovolaní uviedla, že za nevyriešenú otázku považuje skutkový stav, resp. na inom mieste dovolania konštatovala, že za nevyriešenú otázku považuje rozsah dostatočnosti skúmania podmienok určenia výživného vo vzťahu k predloženým dôkazom, teda že súd nesprávne posúdil dôkazy. Dovolací súd však nie je súdom skutkovým, teda nemôže vecne prehodnocovať vyhodnotenie dôkazov súdmi nižšej inštancie a prijímať odlišné skutkové závery. Môže len na základe dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP preskúmať, či sa súdy nižšej inštancie nedopustili takého nesprávneho procesného postupu, ktorým by znemožnili strane, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nevykonanie navrhnutých dôkazov, prípadne vyhodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý je v zjavnom rozpore so zásadami ustanovenými v § 191 CSP alebo ktorý odporuje základným princípom logiky (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) môžu za určitých okolností predstavovať nesprávny procesný postup, vedúci až k porušeniu práva na spravodlivý proces. V posudzovanom prípade však k takémuto pochybeniu súdov nižšej inštancie nedošlo (pozri v tomto odôvodnení nižšie).

12. Okrem toho však dovolateľka ako spornú (a odvolacím súdom nesprávne riešenú) právnu otázku vymedzila aj posúdenie zákonnej možnosti rozhodnutia o určení príspevku na výživu rozvedeného manžela od posledného dňa päťročnej lehoty od právoplatnosti rozhodnutia o rozvoze a súčasne o predĺžení tejto doby - inak povedané, či súd môže priznať príspevok na výživu rozvedeného manžela aj pokiaľ je návrh podaný v posledný deň päťročnej doby podľa § 72 ods. 3 prvá veta Zákona o rodine a tiež či je možné rozhodovať naraz o priznaní nároku aj o predĺžení doby podľa § 72 ods. 3 druhá veta Zákona o rodine, alebo či podmienkou predĺženia doby je už existujúci (súdom priznaný) nárok na príspevok. Tieto otázky skutočne sú právnymi otázkami. Dovolací súd však dospel k záveru, že tieto otázky neboli pre rozhodnutie odvolacieho súdu (a ani súdu prvej inštancie, ktorého rozhodnutie odvolací súd potvrdil) kľúčové.

13. Je pravdou, že oba súdy v odôvodneniach rozsudkov rozvíjali právne úvahy o tom, či je možné návrh na určenie výživného na rozvedeného manžela podať až po uplynutí päťročnej doby podľa § 72 ods. 3 prvá veta Zákona o rodine a či návrh navrhovateľky bol podaný včas alebo nie, pričom každý z nich pristúpil k tejto otázke z iného pohľadu (čo však bolo v podstatnej miere spôsobené tým, že odvolací súd korigoval skutkové zistenia súdu prvej inštancie o dátume právoplatnosti rozsudku o rozvoze), avšak oba súdy napriek tomu pristúpili aj k vecnému posúdeniu nároku navrhovateľky. Takto súd prvej inštancie síce konštatoval, že návrh bol podaný po uplynutí piatich rokov od právoplatnosti rozhodnutia o rozvoze, napokon však vychádzal z výkladu priaznivejšieho pre navrhovateľku v tom zmysle, že návrh na určenie výživného môže bývalá manželka podať aj po uplynutí piatich rokov od právoplatnosti rozsudku o rozvoze a následne vecne posúdil nárok navrhovateľky. Podobne odvolací súd síce vyjadril právny názor, že predĺženie doby poberania príspevku podľa § 72 ods. 3 druhá veta Zákona o rodine je možné len za predpokladu, že súd už tento príspevok priznal, napriek tomu však pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie aj z pohľadu existencie či neexistencie vecných dôvodov nároku navrhovateľky na predmetný príspevok.

14. Teda otázkami, ktoré nastolila dovolateľka ako právne otázky podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, sa síce odvolací súd a súd prvej inštancie zaoberali, avšak skôr len akademicky. Súdy nezamietli návrh navrhovateľky z dôvodu, že bol podaný po päťročnej dobe podľa § 72 ods. 3 prvá veta Zákona o rodine, ani z dôvodu, že mu nepredchádzal už priznaný nárok podľa § 72 ods. 1 v spojení s § 72 ods. 3 prvá veta Zákona o rodine (v prípade takýchto dôvodov zamietnutia návrhu by mali dovolateľkou nastolené právne otázky relevanciu). Z odôvodnenia rozsudkov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu (ktoré treba interpretovať spoločne ako jeden celok) vyplýva, že obidva súdy posúdili nárok navrhovateľky vecne, t. j. preskúmali, či navrhovateľka spĺňa hmotnoprávne podmienky priznania nároku podľa § 72 ods. 1 v spojení s § 72 ods. 3 druhá veta (a dospeli k záveru, že nespĺňa - k skutkovému posúdeniu veci

vid' nižšie).

15. Vzhľadom k tomu, že dovolateľkou nastolené otázky neboli takými právnymi otázkami, od ktorých vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, bolo potrebné aj vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP, pretože dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom zakladajúcim prípustnosť dovolania.

16. V nadväznosti na to je možné konštatovať, že neobstoí argument dovolateľky, že dovolací súd založil svoje rozhodnutie na odlišnom právnom posúdení, o ktorom sa ona dozvedela až z odôvodnenia rozsudku. Otázka právneho posúdenia možnosti podať návrh na priznanie výživného na rozvedeného manžela v posledný deň päťročnej doby podľa § 72 ods. 3 prvá veta Zákona o rodine a súčasne požadovať predĺženie tejto doby podľa § 72 ods. 3 druhá veta Zákona o rodine nebola pre rozhodnutie odvolacieho súdu kľúčová. Odvolací súd nárok navrhovateľky aj vecne preskúmal a dospel k záveru o správnosti skutkových zistení i právnych záverov súdu prvej inštancie (že navrhovateľka nespĺňa predpoklady pre priznanie nároku na výživné na dobu presahujúcej päť rokov od právoplatnosti rozvodu). V tomto zmysle nebol rozsudok odvolacieho súdu vôbec prekvapivý ani nebol založený na odlišnom právnom posúdení oproti rozsudku súdu prvej inštancie.

17. Vo vzťahu k výživnému za jediný deň - deň podania návrhu (ktorý bol súčasne posledným dňom päťročnej doby podľa § 72 ods. 3 prvá veta Zákona o rodine, v rámci ktorej by navrhovateľka nemusela spĺňať také prísne kritériá ako pri nároku za obdobie presahujúce päť rokov) dovolací súd poukazuje na § 422 CSP, ustanovujúci majetkový cenzus pre rozhodovanie dovolacieho súdu o dovolacích dôvodoch podľa § 421 CSP. Navrhovateľka podala návrh v roku 2012, keď minimálna mzda bola 327,20 eura, teda navrhovateľkou uplatnený nárok po prepočte na jeden deň (1890 eur : 30 dní = 63 eur) nedosahoval ani úroveň samotnej minimálnej mzdy.

18. K tomu je však potrebné uviesť, že pri zamietnutí nároku na určenie výživného na obdobie presahujúce päť rokov od rozvodu, a to (ako bolo uvedené vyššie) z vecných dôvodov, považoval aj dovolací súd zhodne s odvolacím súdom rozhodovanie o nároku na výživné za jeden jediný deň (posledný deň päťročnej doby podľa § 72 ods. 3 prvá veta Zákona o rodine) za zbytočné zaťažovanie súdov a za zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu (Článok 5 Základných princípov CSP).

19. Pokiaľ ide o dovolacie dôvody podľa § 420, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

20. Podľa § 420 písm. b), písm. c), písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. b) CSP navrhovateľka neuviedla žiadnu konkrétnu okolnosť, z ktorej by bolo možné vyvodzovať, že niektorý z účastníkov konania nemal procesnú subjektivitu. Procesná subjektivita je spôsobilosť byť nositeľom procesných práv a povinností. Procesnú subjektivitu má každý, kto má právnu subjektivitu podľa hmotného práva (t. j. spôsobilosť na práva a povinnosti). Výnimočne môže byť procesná subjektivita priznaná i tomu, kto nemá právnu subjektivitu podľa hmotného práva (§ 61 CSP). Hmotnoprávna aj procesná subjektivita zaniká pri fyzickej osobe jej smrťou a pri právnickej osobe jej zánikom bez právneho nástupcu. Zo súdneho spisu ani z dovolania navrhovateľky žiadna takáto skutočnosť nevyplyva.

22. Ani k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. c) CSP navrhovateľka neuviedla takú okolnosť, ktorá

by nasvedčovala tomu, že niektorý účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu. Každý môže pred súdom samostatne konať v rozsahu, v akom má spôsobilosť na právne úkony (§ 67 CSP). Túto spôsobilosť nadobúdajú fyzické osoby v zásade plnoletosťou a strácajú ju obmedzením spôsobilosti na právne úkony v rozsahu, v ktorom im bola táto spôsobilosť obmedzená súdom. Dovolaciemu súdu nie je známe, že by niektorý z účastníkov konania nemal plnú spôsobilosť na právne úkony a ani takáto skutočnosť nevyplýva zo súdneho spisu a ani z dovolania navrhovateľky.

23. Pokiaľ navrhovateľka (pravdepodobne k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. c) alebo písm. f) CSP) namietala, že v pozícii vedľajšieho účastníka konania a neskôr intervenienta na strane jej bývalého manžela vystupovala jeho súčasná manželka M. O., dovolací súd po preskúmaní súdneho spisu zistil, že M. O. nikdy nebola pribratá do konania ako vedľajší účastník, resp. intervenient (v mimosporových konaniach je intervencia podľa § 11 CMP vylúčená), ani do konania v tejto pozícii nevstúpila a ani fakticky s ňou súdy ako s vedľajším účastníkom, resp. intervenientom nekonali.

24. Zo súdneho spisu je zrejmé, že M. O. vystupovala v konaní pred súdom prvej inštancie ako splnomocnená zástupkyňa. Po tom, čo súd prvej inštancie uznesením z 15. januára 2013 č. k. 61P/34/2012-114 nepripustil zastupovanie bývalého manžela navrhovateľky JUDr. Pavlom Polakovičom z dôvodu podľa vtedy účinného ustanovenia § 27 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a odvolací súd toto uznesenie potvrdil, bývalý manžel navrhovateľky prišiel na pojednávanie súdu prvej inštancie dňa 28. mája 2015 spolu s M. O. a oznámil, že táto je jeho splnomocnenou zástupkyňou. Na základe toho sudkyňa v zápisnici o pojednávaní uviedla M. O. ako zástupkyňu odporcu (bývalého manžela navrhovateľky). Takúto formu procesného udelenia plnej moci, prednesenú ústne priamo účastníkom konania na pojednávaní, je potrebné akceptovať. Z toho vyplýva, že M. O. vystupovala v konaní (na pojednávaniach pred súdom prvej inštancie dňa 28. mája 2015 a dňa 15. marca 2018) ako splnomocnená zástupkyňa bývalého manžela navrhovateľky na základe ním platne udelennej plnej moci. Nie je pravdou, že M. O. bola v tomto konaní vypočutá aj ako svedok. Súd prvej inštancie ani odvolací súd nikdy nevykonávali jej výsluch v pozícii svedka a ani takto nehodnotili jej vyjadrenia v odôvodneniach svojich rozsudkov.

25. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľka uviedla, že súdy ju v konaní nevypočuli a nedali jej možnosť vyjadriť sa k skutkovým zisteniam a dôkazom. K tomu je potrebné poznamenať, že tento dôvod uvádzala navrhovateľka už v odvolaní a práve preto, že odvolací súd považoval túto jej argumentáciu za čiastočne dôvodnú (najmä pokiaľ išlo o neumožnenie záverečného vyjadrenia), nariadil odvolacie pojednávanie. Na tomto pojednávaní odvolacieho súdu, ako vyplýva z nahrávky z pojednávania, odvolací súd oboznámil listinné dôkazy (osobitne prečítaním oboznámil listiny, o ktorých navrhovateľka uviedla, že jej neboli doručené) a dal možnosť navrhovateľke (zastúpenej advokátom) vyjadriť sa k nim. Po rozsiahlom vyjadrení právneho zástupcu navrhovateľky dostala priestor na vyjadrenie druhá strana (bývalý manžel navrhovateľky a jeho zástupca), pričom keď začala navrhovateľka vstupovať do ich prednesu, sudkyne ju zastavili, avšak po vyjadrení druhej strany jej umožnili stručne sa opäť vyjadriť. Napokon zástupcovia oboch účastníkov konania dostali priestor na záverečné vyjadrenia. Tento postup bol plne v súlade s ustanoveniami CSP, navrhovateľke nebola odňatá možnosť predkladať a navrhovať dôkazy, ani možnosť vyjadriť sa k dôkazom, k skutkovej a právnej stránke veci. Na rozdiel od trestného konania, v civilnom konaní (sporovom aj mimosporovom) nemá strana/účastník právo tzv. posledného slova. Ak je účastník zastúpený (advokátom alebo iným splnomocneným zástupcom), je postačujúce, ak záverečnú reč prednesie tento zástupca; nie je potrebné dávať možnosť záverečného vyjadrenia ešte aj účastníkovi osobne.

26. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na konanie súdu

spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

27. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné zákonu zodpovedajúce konanie súdov.

28. Pokiaľ navrhovateľka v dovolaní namietala, že sa sudy nevysporiadali s tým, že jej bola vykrádaná poštová schránka, dovolací súd uvádza, že to nemožno považovať za skutočnosť, ktorá by mohla byť všeobecne známa alebo známa súdu z jeho činnosti. Naopak, takéto tvrdenie strany/účastníka konania, ak má mať relevanciu pre posudzovanie doručenia a plynutia lehôt, musí byť účastníkom preukázané. V tomto konaní však takéto dokazovanie ani nebolo potrebné, keďže súd prvej inštancie aj odvolací súd napriek právnym úvahám o možnej neprípustnosti podanej žaloby (návrhu) napokon návrh nezamietli len z dôvodu časovej neprípustnosti požadovaného nároku (kvôli uplynutiu päťročnej doby), ale zaoberali sa aj vecnými dôvodmi (viď vyššie). Nebolo teda potrebné zisťovať, kedy presne navrhovateľka prevzala rozsudok o rozvode - sudy (najmä odvolací súd) vychádzali z alternatívy, ktorá bola pre ňu priaznivejšia. To, že si navrhovateľka zriadila na doručovanie P.O.Box, nemalo priamy vplyv na doručovanie listín súdmi, keďže navrhovateľka bola zastúpená, teda sudy doručovali zásielky jej zástupcovi a pokiaľ považovali za potrebné ju vypočuť, na pojednávaní bola osobne prítomná, takže právo vyjadriť sa jej bolo zachované.

29. K námietke, že sudy sa nevysporiadali so skutočnosťou, že po rozvode sa jej stav dramaticky zhoršil z dôvodov konania proti dobrým mravom voči nej zo strany jej bývalého manžela a jeho súčasnej manželky je potrebné uviesť, že nebolo zrejmé, aké konkrétne konanie proti dobrým mravom mala dovolateľka na mysli. Pokiaľ uvádzala týranie, takéto skutočnosť v konaní nevyšla najavo a navrhovateľka ani nepredložila žiadne konkrétne dôkazy o psychickom, fyzickom alebo inom týraní.

30. Neobstoí námietka dovolateľky, že sudy sa nevysporiadali s jej zdravotným postihnutím a jej minimálnym príjmom. Práve naopak, ako už bolo uvedené vyššie, sudy pristúpili k vecnému posúdeniu nároku navrhovateľky. Teda, povedané slovami dovolateľky, sudy vecne skúmali všetky okolnosti, ktoré mali preskúmať pri takomto type konaní. Súd prvej inštancie i odvolací súd správne rozlišovali medzi podmienkami priznania nároku na príspevok na výživu rozvedeného manžela/manželku na obdobie do piatich rokov od rozvodu a (prísnejšími) podmienkami pre predĺženie tejto doby, resp. pre priznanie príspevku po uplynutí tejto doby. Pritom zdôraznili, že samotná nespôsobilosť rozvedeného manžela/manželky sám/sama sa živiť je predpokladom pre priznanie príspevku na obdobie piatich rokov od rozvodu (§ 72 ods. 1 Zákona o rodine). Predĺženie tejto doby, resp. priznanie príspevku po jej uplynutí zákon výslovne formuluje ako „výnimočné“ (§ 72 ods. 3 druhá veta Zákona o rodine), z čoho sudy správne vyvodili záver, že nespôsobilosť samostatne sa živiť je len prvým nevyhnutným predpokladom (conditio sine qua non) priznania nároku po uplynutí piatich rokov od rozvodu, ku ktorému však musia pristúpiť ešte ďalšie okolnosti, naplňajúce podmienku výnimčnosti. Ustanovenie § 72 ods. 3 Zákona o rodine niektoré z týchto výnimočných okolností uvádza: ide o manžela, ktorému bolo zverené dieťa s dlhodobou nepriaznivým zdravotným stavom alebo ktorý sám má nepriaznivý zdravotný stav vyžadujúci sústavnú opateru.

31. Súd prvej inštancie aj odvolací súd sa v rámci vecného preskúmania nároku navrhovateľky dostatočne zaoberali jej zdravotným stavom, keď súd prvej inštancie výslovne konštatoval, že po uplynutí päťročnej doby od rozvodu sa už vyžadujú prísnejšie objektívne dôvody, pre ktoré nie je rozvedený manžel schopný sa živiť, pričom pokiaľ by mal byť dôvodom dlhodobou nepriaznivým zdravotný stav, zákon uvádza ako podmienku nevyhnutnosť sústavnej opatery, ktorá nie je v prípade

navrhovateľky splnená. Navrhovateľka v celom konaní nepredložila žiaden dôkaz o svojej odkázanosti na sústavnú opateru. Súd prvej inštancie správne dodal, že výpočet dôvodov predĺženia doby poskytovania príspevku nad päť rokov od rozvodu je síce demonštratívny, avšak akýkoľvek v zákone neuvedený dôvod predĺženia by mal byť rovnako závažný ako tie dôvody, ktoré sú v zákone uvedené. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že navrhovateľka žiadny takýto dôvod neuviedla. Dovolací súd, stotožňujúc sa s vecným posúdením nároku navrhovateľky súdom prvej inštancie, zopakoval, že pre priznanie príspevku na výživu rozvedeného manžela po uplynutí piatich rokov od právoplatnosti rozvodu musí byť daná výnimočnosť prípadu, ktorá v danej veci nie je, keďže - pokiaľ by dôvodom mal byť nepriaznivý zdravotný stav - navrhovateľka nespĺňa podmienku nevyhnutnosti sústavnej opatery. Vzhľadom na tieto skutkové zistenia a právne závery už nebolo potrebné, aby sa súdy zaoberali príjmami a výdavkami oboch účastníkov konania.

32. Vzhľadom k vyššie uvedenému dovolací súd nezistil existenciu niektorej z dovolateľkou tvrdených väd podľa § 420 písm. b), písm. c), písm. f) CSP, preto dovolanie ako neprípustné podľa § 447 písm. f) odmietol.

33. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

34. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.